

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 651/05
29.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубомира Вучковића, председника већа, Горана Чавлине и Бате Цветковића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела принуда из члана 62. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину К.101/04 од 19.01.2005. године, у седници већа одржаној 29.06.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Зрењанину К.101/04 од 19.01.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Зрењанину К.101/04 од 19.01.2005. године, оптужени АА је оглашен кривим за кривично дело принуда из члана 62. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се преиначи у смислу жалбених навода.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.788/05 од 19.04.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, а да се првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је у седници већа, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалби и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог, побија утврђено чињенично стање. Наиме, у жалби се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог за то кривично дело, односно оптужени оспорава да је учинио кривично дело за које се терети, при чему се понавља одбрана дата на главном претресу.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени АА, критичном приликом на начин и под околностима описаним у изреци првостепене пресуде у улици ББ, испред куће у којој станује, пришао малолетном оштећеном ВВ, који је застао слушајући музику преко вокмена. Затражио је од оштећеног да и он слуша музику. Оштећени му је дао слушалице како би чуо о којој музици се ради, а након тога га је оптужени ухватио за руку и силом увео у своју кућу тражећи касету и вокмен да слуша музику. Поред оптуженог и малолетног оштећеног, у кућу су ушли и малолетни ГГ и малолетни ДД и ЋЋ. У кући оптуженог, оптужени је тражио да му малолетни оштећени покаже новац који има код себе. Оштећени је одбио да му да новац изговарајући се да му је потребан за повратак кући – за аутобус, карту до ЕЕ, док је оптужени тражио новац од оштећеног како би купио сок. Потом је оштећени извадио из џепа панталона две новчанице од по 200,00 динара и оптужени му је истргао из руке једну новчаницу од 200,00 динара. Малолетни оштећени и његов друг ЋЋ су затим напустили кућу и кренули улицом у правцу аутобуске станице.

Чињенично стање је утврђено на основу изведених доказа наведених у образложењу побијане пресуде, а посебно на основу исказа сведока малолетног оштећеног ВВ, ЋЋ, увидом у потврде о привремено одузетим и враћеним предметима МУП РС, СУП Кикинда од 13.08.2004. године, а делимично и на основу одбране оптуженог. Искази сведока су оцењени појединачно и у међусобној повезаности, а у вези са наводима одбране оптуженог у смислу члана 352. став 2. ЗКП, па се жалбеним наводима не доводи у сумњу, а и сви други изведени докази су у међусобној сагласности.

Како је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, на тако утврђено чињенично стање правилно је примењен кривични закон, када је суд радње оптуженог АА, правно квалификовао као кривично дело принуде из члана 62. став 1. КЗ РС. Првостепени суд је у образложењу пресуде дао довољне разлоге, које у целости као правилне прихвата и овај суд.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд је нашао да је пресуда и у том делу правилна.

Првостепени суд је правилно утврдио и ценио све околности, значајне за одмеравање казне у смислу члана 41. ОКЗ и то од отежавајућих околности, чињеницу да је раније осуђиван, а од олакшавајућих околности да је млад човек, да је отац једног детета и у тешкој материјалној ситуацији, па му је изрекао казну затвора у трајању од три месеца.

Овако одмерена казна затвора и по оцени Врховног суда, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности и друштвеној опасности оптуженог као извршиоца, па представља одговарајућу, али и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и постизања како опште, тако и специјалне превенције.

Из изложеног, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, За председника већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Горан Чавлина, с.р.

За тачност отправка

ан